

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΣΑΣΑ ΓΚΙΤΡΥ: «**Η Διαθήκη μου**». — Θέατρο Μαρίκας Κοτοπούλη.

Ἡ κωμωδία αὐτὴ τοῦ Γάλλου καλλιτέχνη, ποῦ εἶναι μαζί καὶ θεατρικός συγγραφεύς, ἔχει βέβαια πολὺ πνεῦμα, κυρίως στὸ διάλογο καὶ στὴν ἀνάπτυξη τῶν κοινωνικῶν διαπιστώσεων ποῦ εἶναι κι' ὁ μόνος σκοπὸς ποῦ γράφτηκε. Ἔχει γοργότητα στὴν ἐξέλιξη, ἐφευρετικότητα σὲ ἀπρόοπτες ἀποκαλύψεις καὶ συμπτώσεις, κυλᾶ ἄνετα, φέρνει ἄφθονο τὸ γέλοιο γιὰ τὰναπάντεχα ποῦ συμβαίνουν, μὰ τίποτε πιὸ βαθὺ δὲν ταραάζεται μέσα σου, παρακολουθώντας τὴν' κι' ἂν ἐπιμένεις νὰ τὴν σκέφτεσαι καὶ πιὸ ὕστερα, τότε πιὰ χάνει καὶ τὸ πρόσκαιρο ἐνδιαφέρον ποῦ σοῦχε κινήσει.

Μιὰ ὑπόθεση ἐντελῶς ἀπίθανη, μὲ τύπους — ἂν ἐξαιρέσουμε λίγο τὸν ἥρωα καὶ τὴν κόρη του — ἀντιπαθητικούς, ἀσήμαντους, ἄξιους γιὰ κάθε γελοιοποίηση, ποῦ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν καὶ δὲν κινοῦν κανενὸς εἶδους συναίσθημα μέσα μας. Βέβαια εἶναι κωμωδία, μὰ καὶ τὸ κωμικὸ στοιχεῖο πρέπει νὰ βγαίνει κι' αὐτὸ ἀπὸ συγκρούσεις, κι' ἡ σύγκρουση προϋποθέτει πάντα δύο κόσμους δυνατούς, ποῦ ν' ἀξίζουν τὸν κόπο νὰ παρακολουθήσεις τὴν κωμικὴ ἔστω, μὰ στὸ βάθος πραγματικῆ, ζωὴ τους. Ἐδῶ μόνον ἰδέες μποροῦσαν νὰ μᾶς τραβήξουν, μὰ κι' αὐτές εἴταν κοινοτοπικές, ἂν καὶ ἔξυπνα εἰπωμένες.

Ἀναμφισβήτητα γελοιοποιεῖται καὶ σατυρίζεται μιὰ κοινωνικὴ ἀνηθικότητα, μὰ τὸ γελοῖο παρατραβᾷ, γίνεται φανερὴ ἡ πρόθεση, ζημιώνοντας τὴν ἀληθοφάνεια, καὶ τότε — τὸ ξέρουμε ὅλοι — τὸ θέατρο, εἴτε κωμωδία, εἴτε δρᾶμα, χάνει τὴν κυριότερη ἀρετὴ του, τὴν ὑπόστασή του μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς. Γίνεται φάρσα ποῦ φιλοδοξεῖ μὲ φανερό ὀνομπισμό ἀνώτερο τίτλο.

Κι' ὅμως, στὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς, ἡ κωμωδία αὐτὴ παίχτηκε καλά. Ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸν κ. Λογοθετίδη ποῦ ἔδωκε μὲ πολλὴ τέχνη — ἂν καὶ μερικὲς στιγμὲς εἶχε τίς ὑπερβολές του — τὸν κύριο τύπο. Ἡ κ. Ἀρώνη ξεπέρασε τὰ ὄρια τῆς ὑπερβολῆς. Εἶχε καλὴ ἐμφάνιση, μὰ ἔπαιζε ἄνισα, παίρνοντας πότε πολὺ σοβαρὰ τὸ ρόλο τῆς καὶ πότε γυρίζοντάς τον ὀλότελα στὸ γελοῖο. Γλυκεῖα καὶ πολὺ μετρημένη στὸ συμπαθητικὸ ρόλο τῆς κόρης ἡ κ. Ρίτα Μυράτ, καθὼς κι' ὁ κ. Ἀρώνης κι' ὁ κ. Σπύρος Μουσοῦρης στοὺς δικούς των.

Ἐνα ἔργο ἀπὸ κείνα ποῦ ξεκουράζουν ἴσως καὶ τὸν ἠθοποιὸ καὶ τὸν θεατὴ, χωρὶς νὰ πλουταίνουν σὲ τίποτε μῆτε τὸν πρῶτο μῆτε τὸν δεύτερο.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΗ